

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **M. S.**

skazanej z art. 189 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 10 maja 2023 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu,

z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 35/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu,

z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt III K 197/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. (K. w P.), jako obrońcy skazanej wyznaczonemu z urzędu, kwotę 1476 (słownie jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, obejmującą już należny VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 35/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt III K 197/21, wniósł obrońca M. S. Zarzucił w niej rażące i mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego:

1) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd Apelacyjny uchybień w wyroku Sądu pierwszej instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady *in dubio pro reo*, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla skazanej i niewzięcie pod uwagę tych, które świadczą na jej korzyść, w szczególności, iż z materiału dowodowego nie wynika by skazana miała zamiar popełnienia zarzucanego jej czynu,

2) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd Apelacyjny uchybień w wyroku Sądu pierwszej instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd pierwszej instancji i uznanie przez Sąd Apelacyjny, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy nie wykazuje istotnych błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i utrzymaniem przez Sąd Apelacyjny w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd pierwszej instancji dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszym postępowaniu, co uzasadniało uniewinnienie skazanej, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

3) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i 5 k.p.k. i 7 k.p.k. i 6 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Apelacyjny w mocy orzeczenia w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza, powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd Okręgowy wyrokujący dokonał dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów

zebranych w niniejszym postępowaniu, poprzez błędne przyjęcie, że skazana M. S. dopuściła się zarzucanego jej czynu w sposób przyjęty przez Sąd pierwszej instancji i nieuzasadnienie przez Sąd Apelacyjny w tym zakresie stanowiska, na podstawie jakich dowodów przyjął w tym zakresie rozstrzygnięcie, a także nie wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a także nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku, a uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia, co uzasadniało uniewinnienie skazanej, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

4) art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy skazanej M. S. tj. art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k., art. 45 Konstytucji RP i art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i utrzymaniem przez Sąd Apelacyjny w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony zaniechał przeprowadzenia dowodu z przesłuchania pokrzywdzonej poprzestając na odczytaniu jej zeznań, zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy, a uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia, co uzasadniało uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej, a w konsekwencji także naruszenie przez Sąd Apelacyjny treści art. 170 § 1 pkt 1 i 5 w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nieuprawnione oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji skazanej,

5) art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy skazanej M. S. tj. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Apelacyjny w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony zaniechał przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka K. G. i A. W., a uchybienie to miało wpływ na treść

orzeczenia, co uzasadniało uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej, a w konsekwencji naruszenie przez Sąd Apelacyjny również treści art. 170 § 1 pkt 1 i 5 w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nieuprawnione oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji skazanej,

6) art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy skazanej M. S. tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Apelacyjny w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony oddalił wniosek dowodowy obrońcy współskazanego R. M. o ustalenie danych funkcjonariuszy Policji konwojujących skazanego K. S. i ich przesłuchanie w charakterze świadków uznając, iż przesłuchanie w charakterze świadków dotyczy okoliczności niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy, a uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia, co uzasadniało uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej, a w konsekwencji naruszenie przez Sąd Apelacyjny również treści art. 170 § 1 pkt 1 i 5 w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nieuprawnione oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w apelacji skazanej,

7) art. 433 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy skazanej M. S. tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i utrzymaniem przez Sąd Apelacyjny w mocy orzeczenia w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, iż Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony przy ustalaniu i ocenie stanu faktycznego pominął w szczególności zeznania świadka D. G., zmierzających do wyjaśnienia wszelkich okoliczności sprawy, a uchybienie to miało wpływ na treść orzeczenia, co uzasadniało uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

8) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 4 i art. 5 i art. 7 i 8 k.p.k., poprzez sporządzenie przez Sąd Apelacyjny uzasadnienia wyroku niezgodnie z wymogami ustawy, w sposób lakoniczny oraz pobieżny, przyjmując za podstawę tylko i wyłącznie okoliczności przemawiające za prawidłowością wersji aktu oskarżenia, przy jednoczesnym zaniechaniu rozważenia okoliczności wersji przeciwnej i okoliczności oraz dowodów korzystnych dla skazanej, a także wątpliwości wynikających z materiału dowodowego na korzyść skazanej,

9) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niezastosowanie zasady *in dubio pro reo* i nierozstrzygnięcie przez Sąd Apelacyjny wszelkich wątpliwości na korzyść skazanej M. S.,

10) art. 4 i 7, 5, art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd Apelacyjny dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej, zeznań świadków, opinii biegłych i wyjaśnień skazanej oraz współskazanych i bezzasadne przyjęcie, iż pozbawione są one przymiotu wiarygodności w zakresie okoliczności przemawiających na korzyść skazanej M. S., a także nieodniesienie się do kluczowych dowodów na korzyść skazanej,

11) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezastosowanie zasady *in dubio pro reo* i nierozstrzygnięcie przez Sąd Apelacyjny wszelkich wątpliwości na korzyść skazanej M. S., w szczególności na niedostrzeżeniu przez Sąd Apelacyjny uchybień w wyroku Sądu I instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd I instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady *in dubio pro reo*, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności

niekorzystnych dla skazanej i niewzięciu pod uwagę tych, które świadczą na jej korzyść,

12) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd drugiej instancji zarzutu podniesionego w apelacji skazanej M. S. tj. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mając istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegających na błędnym przyjęciu: że skazana M. S. dopuściła się zarzucanego jej czynu w sposób przyjęty przez Sąd pierwszej instancji, a w szczególności bezpodstawne przyjęcie, że między skazanymi istniało porozumienie obejmujące swym zakresem uderzenie pokrzywdzonej A. K. kijem bejsbolowym, przypalanie przy pomocy dezodorantu, wrzucenie do stawu, nakazanie się rozebrania do naga pokrzywdzonej, związanie rąk pokrzywdzonej, że oskarżona A. K. wyjechała za granicę na stałe bądź długotrwale co uniemożliwiało jej przesłuchanie, że oskarżony K. S. niemal za wszelką cenę starał się pominąć udział w całym zdarzeniu skazanej M. S. nawet kosztem dodatkowego obciążenia samego siebie, że skazana M. S. działała wspólnie i w porozumieniu ze współskazanym K. S. oraz R. M. w celu pozbawienia wolności ze szczególnym udręczeniem A. K., że pokrzywdzona w wyniku działania skazanej M. S. oraz pozostałych współskazanych odniosła szkodę w wysokości 30.000,00 zł, że pokrzywdzona obawia się skazanej oraz cierpi na stres pourazowy, że skazana M. S. nie przeprosiła szczerze pokrzywdzonej a udzielenie jej podstawowej pomocy medycznej oraz wyrażenie zgody aby pokrzywdzona pozostała u niej w domu miało na celu jedynie ukrycie przestępstwa, postępowanie skazanej łączyło się ze szczególnym udręczeniem pokrzywdzonej, skazana działała umyślnie, podczas gdy okoliczności ujawnione w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji przemawiają za przyjęciem braku winy skazanej, co uzasadniało uniewinnienie skazanej od zarzucanego jej czynu względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej,

13) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie w sposób należyty zarzutów apelacji dotyczących rozstrzygnięcia

przez Sąd nieusuwalnych wątpliwości wyłącznie na niekorzyść M. S. w zakresie winy i sprawstwa, mimo iż istnieją wątpliwości co do sprawstwa skazanej z uwagi na zebrany w sprawie materiał dowodowy,

14) art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4, 6 7, 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego z urzędu i nieuwzględnienie wniosków dowodowych z urzędu zgłoszonych przez obrońcę skazanej w toku przewodu sądowego przed Sądem Apelacyjnym, a tym samym uniemożliwienie skazanej realizacji prawa do obrony oraz oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym,

15) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym rozpoznaniu podniesionego w apelacji obrońcy skazanej M. S., zarzutu dotyczącego rażącej niewspółmierności (surowości) kary wskazanego w art. 438 pkt 4 k.p.k. będącego następstwem nieprawidłowego zastosowania przepisów art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. i art. 55 k.k., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na wymierzeniu oskarżonej kary przekraczającej stopień winy oskarżonej i stopień społecznej szkodliwości przypisanego czynu, na skutek nieuwzględnienia wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, w szczególności odnoszących się na korzyść skazanej M. S.,

ewentualnie z ostrożności procesowej, rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj.:

16) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. polegające na jego niezastosowaniu i utrzymaniu w mocy wyroku Sądu I Instancji, pomimo, iż z uwagi na zaistniałe w toku postępowania przed Sądem *meriti* uchybienia przepisom postępowania, orzeczenie Sądu I Instancji było rażąco niesprawiedliwe i surowe oraz podlegało uchyleniu w całości,

II. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 189 § 3 k.k. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji gdy zachowanie skazanej M. S. nie wyczerpuje znamion z art. 189 § 3 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w całości oraz wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w całości i uniewinnienie skazanej w całości od popełnienia przypisanego jej czynu,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w całości i poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w całości oraz przekazanie w całości sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,

ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w całości i przekazanie w całości sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania,

a także o:

- zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanej w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych w maksymalnej wysokości, a także nieobciążanie skazanej kosztami postępowania kasacyjnego w całości w przypadku uznania kasacji za niezasadną.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o uznanie jej za oczywiście bezzasadną i z tego powodu oddalenie jej.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć trzeba, że kasacja to nadzwyczajny środek zaskarżenia służący eliminacji prawomocnych orzeczeń sądów, które ze względu na charakter (doniosłość) wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się w obrocie prawnym.

Formułowane w tej skardze zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Niedopuszczalne jest „atakowanie” w nadzwyczajnym środku zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszoinstancyjnego. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu. Powyższe uwagi wydają się niezbędne wobec charakteru zarzutów podniesionych w niniejszej kasacji.

Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie zmierza w istocie do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd *meriti* – a zaakceptowanej następnie w pełni w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Apelacyjny – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń.

Kwestie podnoszone obecnie w kasacji były już przedmiotem apelacji obrońcy oskarżonej. Do wszystkich tych kwestii w prawidłowy sposób odniósł się Sąd Apelacyjny, o czym przekonuje sporządzone uzasadnienie wyroku, które – co oczywiste – odczytywać należy w całości. W wystarczający sposób podano w nim powody stanowiska zajętego przez Sąd odwoławczy. Przypomnieć tu trzeba, że rolą sądu odwoławczego jest podanie w uzasadnieniu, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne (art. 457 § 3 k.p.k.). Chodzi tu zatem o odmienne wymogi aniżeli nałożone na sąd *meriti* (art. 424 k.p.k.), o czym zdaje się zapominać obrońca (*vide* zarzut z pkt. I.3). Przepis art. 457 § 3 k.p.k. wymaga zatem rzetelnego odniesienia się do sformułowanych zarzutów, a nie wypowiedzenia się w każdym aspekcie sprawy, jak powinien to uczynić sąd pierwszej instancji na gruncie art. 424 k.p.k. Jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy samemu dokonuje określonych ustaleń faktycznych, a więc wkracza w merytoryczne orzekanie, uzasadnienie jego wyroku winno respektować wymogi płynące z tego ostatniego przepisu. W sprawie niniejszej

sytuacja taka nie miała jednak miejsca. Nie doszło tym samym do wadliwej kontroli odwoławczej, z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Zwrócić też trzeba uwagę, że w sprawie tej Sąd odwoławczy nie przeprowadzał żadnych dowodów (uzasadnienie s. 2). Tym samym nie dokonywał ich oceny, a jedynie kontrolował rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w tym zakresie. Z tego powodu Sąd odwoławczy nie mógł w ogóle naruszyć przepisów, o których mowa w zarzutach z pkt I.9 oraz I.10. Skarżącemu nie udało się przy tym wykazać, że kontrola rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie oceny dowodów była nieprawidłowa. Nie jest tu bowiem wystarczające przedstawienie odmiennego stanowiska przez stronę procesu, lecz wskazanie na rzeczywiste naruszenie reguł płynących z art. 7 k.p.k. Przypomnieć również trzeba, że na gruncie art. 5 § 2 k.p.k. nie chodzi o wątpliwości zgłaszane przez stronę, lecz wątpliwości, które miał lub powinien mieć sąd (organ). Stanowisko to od dawna utrwalone jest w orzecznictwie. Zapoznanie się z uzasadnieniami orzekających w sprawie Sądów wyraźnie wskazuje, że wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k., w rozpatrywanym postępowaniu się nie ujawniły.

Obrońca w kasacji podważa przyjęcie, że skazana dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa. Rzecz jednak w tym, że Sąd odwoławczy podzielił ustalenia Sądu *meriti* w tej materii (uzasadnienie s. 5-6 i 17). Przypomniał nadto, że oskarżeni dopuścili się przypisanego im przestępstwa w ramach współsprawstwa (uzasadnienie s. 16), co uprzednio ustalił Sąd *meriti*, szczegółowo wypowiadając się w tym względzie oraz – co istotne w kontekście przedmiotowej kasacji - w kwestii zamiaru, z jakim działała oskarżona (sekcja 3.1.1.). Wywody te zaaprobował przecież następnie Sąd Apelacyjny.

Wyłożył też Sąd odwoławczy powody, z jakich uznał za prawidłowe poprzestanie na odczytaniu zeznań pokrzywdzonej, wskazując, że ówczesnie przebywała ona za granicą i akcentując potrzebę poszanowania jej godności oraz uniknięcia powtórnej wiktymizacji z uwagi na charakter czynów, jakich się względem niej oskarżeni dopuścili (uzasadnienie s. 8-9 i 17). Wypowiedział się Sąd odwoławczy również co do braku bezpośredniego przesłuchania przed sądem K. G. i A. W. (uzasadnienie s. 8 i 18) oraz w zakresie potrzeby przesłuchania policjantów,

którzy konwojowali K. S. (uzasadnienie s. 7 i 18). Nie pominął Sąd odwoławczy ustosunkowania się do kwestii pominięcia przy dokonywaniu ustaleń zeznań D. G. Wszak Sąd odwoławczy odwołuje się do nich (uzasadnienie s. 5, 8 i 18). Odniośł się wreszcie Sąd odwoławczy do kwestii kary (uzasadnienie s. 19). Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że nie ma sensu powielać tych wywodów w niniejszym uzasadnieniu, skoro znane są skarżącemu. Wystarczające jest zatem odwołanie się tutaj do nich. Obecnie obrońca prowadzi polemikę z tymi wywodami.

Co się tyczy stawianych „z ostrożności procesowej” zarzutów dotyczących rażącej niesprawiedliwości orzeczenia i obrazy prawa materialnego, to i one nie mogły znaleźć uznania Sądu Najwyższego, jako że ich podstawę stanowi założenie błędnych ustaleń faktycznych. Ponadto, skarżący nie wskazuje, aby Sąd odwoławczy powinien orzekać poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, lecz jedynie, że nie odniósł się w prawidłowy sposób do sformułowanych w apelacji zarzutów. Tym samym i z tego powodu nie sposób było zarzucać w kasacji obrazy art. 440 k.p.k.

Podsumowując, skarżący nie wykazał, aby w postępowaniu odwoławczym doszło do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć przy tym istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Obrońca kwestionuje w kasacji ustalenia faktyczne, czego czynić w tym środku nie wolno oraz w bezzasadny sposób polemizuje ze stanowiskiem Sądu odwoławczego. Tym samym kasacja stanowi jedynie wyraz niezadowolenia z zapadłych rozstrzygnięć i jako taka nie mogła znaleźć uznania Sądu Najwyższego. Dlatego też oddalono ją na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Nadto, przyznano obrońcy stosowne wynagrodzenie za sporządzenie kasacji oraz zwolniono skazaną od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w postanowieniu.

[J.K.]

[Ł.n]

